

зближення правових інститутів різних систем права, вважаємо доцільним закріпити у ЦПК України допустимість усіх належних доказів як загальне правило та передбачити додаткові винятки з цього правила, крім тих, що існують.

Список використаних джерел:

1. Federal Rules of Evidence (Enacted by Public Law No. 93-595, January 2, 1975; with amendments as of December 2006) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://judiciary.house.gov/hearings/printers/110th/evid2008.pdf>.
2. Цивільний процесуальний кодекс від 18 березня 2004 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/1618-15/print1379080061347763>
3. Штефан М.І. Цивільне процесуальне право України / М.І. Штефан – К. : Видавничий дім «Ін Юре», 2005. – 624 с.
4. Конституція України від 28 червня 1996 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>
5. Thayer James.B. A Preliminary Treatise on Evidence at the Common Law.- Boston 1898. – p.269

НОВАЦІЇ ПРОЕКТУ ЖИТЛОВОГО КОДЕКСУ УКРАЇНИ

Кучер Наталія Вікторівна, студент навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ
Науковий керівник: кандидат юридичних наук, старший викладач кафедри цивільно-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ *Залізняк В.А.*

Житло завжди було і лишається одним із найважливіших інструментів на шляху досягнення соціальних цілей у суспільстві. Забезпеченість громадян житлом – показник успішності державної політики, причому навіть більш точний, ніж показник економічного зростання держави. Якщо добробут населення дуже низький, то житлове питання – найбільш важливе серед усіх інших соціальних проблем. Проблема забезпечення громадян житлом є надзвичайно болючою для України, яка одержала у спадок від СРСР величезні черги на одержання житла, а впровадження ринкових відносин ще більш загострило цю проблему.

Житлове законодавство – чи не єдина галузь у правовій системі України, яка не зазнала серйозних змін і де не відбулося оновлення законодавства, що б регулювало житлові правовідносини на принципово нових засадах у ринкових умовах. Вкрай актуальним питанням на сьогодні є доопрацювання і прийняття нового житлового законодавства, оскільки проблеми забезпечення громадян житлом були і лишаються соціально вагомими і нагальними у суспільстві.

На думку авторів проекту, з прийняттям Житлового кодексу України буде забезпечено необхідне правове поле для реалізації громадянами України конституційного права на житло та запроваджено державний нагляд і контроль за використанням житла та його утриманням; регламентовано плату за утримання житла та житлово-комунальні послуги, відповідальність за порушення житлового законодавства, порядок вирішення житлових спорів; урегульовано умови придбання приватного житла, користування житлом, реконструкції та утримання житлового фонду, приватизації і реприватизації житлових приміщень; створено умови для залучення широких мас населення до утримання житлового фонду та управління ним, що ліквідує споживачське ставлення до житлового фонду і сприятиме його збереженню; прискорено впровадження конкуренції в сферу обслуговування житлового фонду; забезпечено можливість переходу в сфері виконання робіт та надання послуг на договірні відносини, що значно підвищить захист прав споживачів; знижено соціальну напругу в суспільстві.

Глава 12 проекту Кодексу містить визначення поняття «утримання багатоквартирного будинку». На думку авторів, утримання багатоквартирного будинку – це самостійна житлово-комунальна послуга, яка включає прибирання прибудинкової території, обслуговування, ремонт тощо. Відкриваємо «Великий тлумачний словник сучасної української мови» і читаємо: «Утримувати. 1. Забезпечувати кого-небудь засобами до існування. 2. Бути власником, господарем якого-небудь закладу, підприємства». Отже, утримання не може відповідати зазначеному в ст.158 проекту переліку функцій, або ж тих послуг, що на сьогодні надають власникам

багатоквартирних будинків ЖЕКів. Однозначно поняття «обслуговувати», «надавати послуги з» більше відповідає значенню, яке хотіли передати автори.

Обов'язкове створення Об'єднання співвласників багатоквартирного будинку. Якщо сьогодні в Україні цей процес, на відміну від інших держав, є справою добровільною, то проект Кодексу передбачає його обов'язковість».

Існування ОСББ створить умови, за яких ні держава, ані органи місцевого самоврядування не нестимуть будь-якої відповідальності за стан будинків. Все здійснюватиметься за кошти і силами співвласників. Державі лише надаватиметься право позбавити власників житла для реалізації привабливих інвестпроектів, контроль за громадянами силами житлово-комунальної інспекції тощо.

Варто згадати і про те, що право на першочергове та позачергове одержання житла надається громадянам, які мають пільги. Якщо здійснити аналіз пільг, передбачених житловим законодавством, то можна говорити про наявність не тільки пільг, але і про наявність певних привілеїв під час розподілу і надання житла. Окремі категорії громадян, наприклад, працівники державних органів (особи, обрані на виборну посаду, коли це зв'язано з переїздом в іншу місцевість, та деякі інші категорії громадян), не належать до соціально незахищених верств населення, і надання їм житла в першу чергу чи поза чергою є не пільгою, а привілеєм. Отже, наразі маємо ситуацію, за якої певна посада в органах державної влади та управління відповідно до чинного законодавства надає право на одержання привілеїв під час одержання житла, що неприпустимо в демократичній, правовій і соціальній державі. За наявності потреби в житлі таким категоріям працівників може надаватися службове житло, а в подальшому вони можуть за власні кошти або у кредит придбати власне житло.

Зниження соціальної напруги в суспільстві – питання благородне. Проте чи реально вирішити ці проблеми шляхом прийняття проекту Житлового кодексу – питання риторичне. Попри значну кількість хороших ініціатив та пропозицій є звичайно ті моменти, які потребують доопрацювання та з'ясування деталей. Я сподіваюсь, що народні обранці дослухаються до думок науковців, представників громадськості та підготують справді якісний документ, який захищатиме права простого кожного громадянина. Бо усі ми є мешканцями, тож Житловий кодекс зачіпає кожного. Тому справедливі очікування українців на документ, який регулюватиме житлові правовідносини за принципами соціальної та правової держави, якою проголошує себе Україна.

Список використаних джерел:

1. Конституція України від 28 червня 1996 р. /Відомості Верх. Ради України. – 1996, - №30.
2. Житловий Кодекс Української РСР від 30 червня 1983 р. /Відомості Верх. Ради України. –1983, - №28.
3. Галаянчик М.К. Житлове право України: Навч. посіб. – К.: Хрінком Інтер, 2007. – 528 с.

ДЕЯКІ ПРОБЛЕМИ ДЕРЖАВНОЇ ЖИТЛОВОЇ ПОЛІТИКИ В УКРАЇНІ

Кравець Ярослава Ігорівна, студент навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, старший викладач кафедри цивільно-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ *Залізняка В.А.*

Державна житлова політика — це діяльність органів державної влади, спрямована на створення умов, за яких громадяни матимуть змогу побудувати житло, придбати його у власність, наймати, а ті, що потребують соціального захисту, отримати житло безоплатно або за доступну ціну від держави чи територіальної громади.

Забезпеченість громадян житлом – показник успішності державної політики, причому навіть більш точний, ніж показник економічного зростання держави. Саме тому житло було і залишається одним із найважливіших чинників на шляху досягнення соціальних цілей у суспільстві.

Крім того, частина принципів і методів державної житлової політики, успадкована від минулої системи управління, не відповідає сучасній парадигмі державного управління, є неефективною в сьогодишніх умовах і не сприяє вирішенню завдань, що стоять перед Україною. Саме тому питання поліпшення становища у сфері забезпечення населення України доступним